

בעין חינוכית

בעין חינוכית מספר 66, ו' בכסלו תש"ע

אנא. בבקשה. רק ילד אחד.

סטודנטית שנה ד' במכללה

רקע

בשנה שעברה פרסמנו כאן מכתב גלוי של סטודנטית רווקה. הכותבת תיארה את קשייה של מי שרוצה להתחתן וטרם זכתה לכך (בעין חינוכית, גיליון 58). בעקבות ההד שדבריה עוררו כתבו שתי סטודנטיות נשואות מכתבי תגובה (בעין חינוכית, גיליון 59). נוכח הדיון על הקושי הרגשי של הרוצה להתחתן ולא זוכה (עדיין) לכך, והתגובות של חברות אחרות, כתבה לנו בסוף שנה שעברה סטודנטית אחרת מכתב נוגע ללב, המבקש להאיר את הלב של כולנו. משיקולים שונים החלטנו להמתין אז עם הפרסום והרי דבריה לפניכם.

בוקר.

כולן ממהרות למכללה. צוחקות, משוחחות, הולכות לשיעור הבא.

שוב קיבלתי תשובה שלילית. אני מגיעה למכללה כשאני מבואסת לגמרי.

בנות שואלות: "מה שלומך?" "הכול בסדר?"

"כן, הכול בסדר. אתן יודעות – המבחנים..."

כולן נכנסות לכיתה והשיעור מתחיל. המרצה מדברת והאוזניים שלי מסרבות לשמוע.

איך יכול להיות?...

חנוכה. כל יום לשבת שעה מול החנוכייה (זו סגולה בדוקה); להתפלל על ילדים, להגיד לה' שגם אני הקטנה רוצה! אני

מבטיחה שאשמור על הילדים שלי (שלך). רק תיתן לי – אפילו ילד אחד!

המרצה שואלת אם הכול מובן. אני אומרת "כן". המרצה שואלת: "איפה רונית?" היא נעדרת כבר כמה זמן. בנות

מסבירות שהיא בהיריון בחודש מתקדם, מרגישה לא טוב, ואין לה כוח... טוב, זה מובן...

אף אחד לא חושב שלי אין כוח! הכול נראה רגיל... אני צוחקת, מחייכת, ומסתירה כמה קשה לי. מסתירה את

העובדה שקשה לי ששוב אני לא בהיריון, שוב הטיפול נכשל, שוב מתחיל הסבב והסבל של ימים ארוכים מרוטי

עצבים: כדורים, זריקות, בדיקות דם.

שוב עולה תקווה גדולה... ושוב היא מתנפצת!

אני עומדת מול בורא עולם ואומרת, הלוואי שהיה רק הקושי הזה. הלוואי שלא יצטרפו אליו גם השאלות המציקות

של חברות חסרות רגישות:

"אפשר להגיד מזל טוב?" "אהה, את לא בהיריון? סליחה..."

"רגע, כמה זמן את נשואה?"

או כאילו זה מובן מאליו: "וכמה ילדים יש לך?"

כאילו ברור שמוצאים חתן, וברור שמיד לאחר החתונה נולדים ילדים!

חושבים שיש לנו איזה כרטיס הבטחות ורק צריך לנקב...

קשה לי מאוד, בעיקר עם חוסר הענווה. מישהי חושבת שאם היא התחתנה ראשונה, ואם היא ילדה כבר שני ילדים – זכותה לדבר אליי בהתנשאות. אני אומרת שאני עייפה והיא אומרת "ממה את כבר עייפה? לי יש שני ילדים, כל הלילה לא ישנתי!". אני אומרת שאני בעומס ואחרת משכילה לומר: "ממה כבר יש לך עומס? לך אין ילדים והררי כביסות!"

המרצה מסיימת את השיעור. לא הבנתי כלום! בכלל לא הייתי מרוכזת.

שיעור שני.

המרצה שואל למה לא הגשתי לו את המטלה. אני ממלמלת משהו על שלא הספקתי.

הוא בעדינות גוער: "זה סתם ייגרר לך! אם רוצים זמן – מוצאים".

איך אפשר להסביר לו שזה בכלל לא קשור לזמן?

זה קשור לכך שכבר כמה ימים אני בוכה ומתייסרת.

קשה לי להגיע למכללה ולראות המון חברות עם תינוקות חדשים שנולדו, לראות המון נשים בהיריון.

ואני???

העיניים ננעצות לי בבטן כאילו זה לא מספיק קשה לי גם ככה.

ברור שאני שמחה בשביל כולן, אבל קשה לי מאוד!

הנשים שילדו זכות לחופשת לידה או לחופשה עבור שמירת היריון.

לנשים בהיריון מקלים על החיים, מתחשבים בחיסורים, מתעלמים מאיחורים ועוד...

מישהו עצר פעם לחשוב כמה קשה לאישה שלא זכתה ללדת עדיין?

כמה קשים הטיפולים, הציפייה, וההמתנה שנראית אין סופית?...

לנו אין חופשות או הקלות ובעיקר הבנה.

בעז"ה ההמתנה תסתיים בטוב.

אני מבקשת שתדעו כי היה לי קשה מאוד לכתוב את המכתב הזה. הוא נכתב בסערת רגשות, אבל ברור לי שאסור

שבנות שנמצאות במצבי תרגשנה שמהו גרוע אצלן. כולנו צריכות להבין את הקושי, לגלות טקט ורגישות.

והבנות שממתינות ומתפללות – צריכות להיות גאות בעצמן על שהן מתמודדות יפה כל כך, וממשיכות על אף הכול

לחייך ולהאמין...

בשורות טובות לכולן.

הרהורים חינוכיים

הכותבת מבקשת הבנה ורגישות כלפי מצב שרוב הסביבה לא מודעת לו. אילו מסקנות אישיות ניתן לקחת מדבריה? מה בכוחנו לשנות ביחסנו לאחרות?

כאמור בפתיח, מכתב זה נכתב לפני כשנה, לאחר תקופה ארוכה של סבל וקשיים, הן אובייקטיביים הן עקב התחושה של חוסר הבנה מצד הסביבה. מאז אירעו הרבה דברים, וברוך השם לפני כשבועיים זכתה הכותבת ללדת בת! "כי א-ל שומע תפילות ותחנונים אתה"

מסביב לדפים

א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית",

מוזמנת לשלחן אליי: vyg8@zahav.net.il.

ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.

מכללת אורות ישראל, בעין חינוכית 66, ו' בכסלו תש"ע

הדפים, כולל ההארות והשאלות בתחילתם ו/או בסופם, בעריכת הרב יונה גודמן.